

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **H. H. T.**, nar. . . , státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. V. n. , P., zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, PSČ 170 34, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2013, č. j. OAM-112/LE-LE05-LE05-2013

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2013, č. j. OAM-112/LE-LE05-LE05-2013, žalovaný podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítl jako zjevně nedůvodnou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou, ve které namítal porušení zákona o azylu, jakož i zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, čímž porušil ustanovení § 3 správního řádu. Podle názoru žalobce správní orgán nesprávně interpretoval ustanovení § 2 zákona o azylu (konkrétně odkázal na odst. 2 a 10 citovaného ustanovení zákona o azylu) s tím, že původcem

pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce zopakoval důvody, které jej vedly k podání žádosti, tj. že si ve vlasti vypůjčil peníze, že neměl na splacení dluhu, a proto odcestoval do ČR, neboť věřitelé vyhrožovali jemu i jeho rodičům fyzickým násilím, dokonce i smrtí, při tom odkazovali na „známé“ a tvrdili, že je zbaví majetku. Žalobce se na policii neobrátil, protože na rozdíl od věřitelů neměl svědky ani peníze na úplatek pro vyšetřovatele. Do jiné části Vietnamu se nemohl, protože neobdržel povolení, bez něhož by měl problémy např. se získáním práce. Žalobce uzavřel, že svůj závěr ohledně skutečnosti, že stát mu není schopen zajistit ochranu před pronásledováním soukromých osob, potvrzuje Zpráva o dodržování lidských práv ve Vietnamu v roce 2012, zveřejněná U.S. Department of State, k níž žalovaný nepřihlédl. Ze Zprávy vyplývá, že korupce ve vládě, soudním systému a policii je na území Vietnamu velmi rozšířená, že ve Vietnamu neexistuje efektivní mechanismus pro použití stížností proti zneužívání moci státními orgány. Navíc o nich rozhodují stejní lidé a bují zde velká korupce, nedostatek nezávislosti a nezkušenost. Ze zprávy rovněž vyplývá, že ač Ústava zajišťuje svobodu pohybu v rámci země, vláda stanovila určitá omezení svobody pohybu. Konkrétně místní policie vyžaduje registraci občanů, pokud zůstanou přes noc v jakémkoli místě mimo místa trvalého pobytu. Přestěhování se bez povolení má za následek omezení veřejného vzdělávání a zdravotní péče. Podle uvedené zprávy zůstává korupce u policie značným problémem na všech úrovních a toto jednání zůstává beztrestné. Žalobce je přesvědčen, že v případě návratu do Vietnamu by mohlo být ohroženo jeho základní právo garantované čl. 2 Evropské úmluvy o lidských právech, tj. právo na život. Podle názoru žalobce správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nevěnoval náležitou pozornost jeho tvrzením a tím rovněž nesprávně posoudil jeho žádost. Žalobce vyjádřil domněnku, že v jeho případě lze aplikovat ustanovení § 12, § 14 či § 14a zákona o azylu. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nikdy neměl ve své vlasti problémy. Žalobce opustil svou vlast 1. 4. 2008 (letecky) a dorazil do ČR. Při získání pasu a při vycestování neměl žádné problémy. V říjnu 2012 odjel vlakem do Švédska, kde (pod jinou totožností) požádal o azyl. Po třech dnech se vrátil zpět. Dne 17. 2. 2013 odcestoval (automobilem) do Dánska, kde opět požádal o azyl. Na základě dublinského nařízení byl vrácen zpět do ČR. Žalovaný zopakoval výpověď při podání žádosti o mezinárodní ochranu, podle níž mu hrozí nebezpečí pouze od třech osob, od nichž si půjčil finanční prostředky, ale nic o nich neví. Tyto osoby mu měly vyhrožovat a počítat vysoký úrok. Na policii se neobrátil s tím, že by mu stejně nepomohla. Uvedl rovněž, že ve Vietnamu by nikdy takové množství peněz ke splacení dluhu nevydělal. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém příjezdu, protože měl platné vízum. Žalobce rovněž uvedl, že pokud budou věřitelé vědět, že je v ČR a pracuje, pak budou mít také šanci na uhrazení dluhu, a proto rodiče za žalobce platit nebudou. Podle názoru žalovaného bylo v řízení zcela jednoznačně prokázáno, že důvodem žádosti byla pouze snaha o legalizaci pobytu v ČR.

K žalobní námitce ohledně porušení ustanovení § 3 ve spojení s § 2 správního řádu žalovaný uvedl, že žalobci byla dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ho vedly k opuštění vlasti. Byl mu rovněž poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité v předmětné věci. Žalobce však neuvedl žádné skutečnosti, podle nichž by byl skutečně vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o

azyly, nebo že by mu po návratu do vlasti hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. S ohledem na uvedené žalovaný dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu napadeným rozhodnutím jeho žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl. Žalovaný zjistil přesně a úplně skutečný stav věci, učiněná zjištění postačovala ke správnému posouzení jeho případu. Rovněž důkazy byly úplné, správně zhodnocené i ve vzájemné souvislosti a žalovaný napadené rozhodnutí dostatečným a standardním způsobem odůvodnil. Žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu (konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004, s tím, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možno vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit. Jednání žalobce lze označit jako ryze účelové, vedené snahou legalizovat si zde svůj pobyt a na území ČR pracovat. Legalizace pobytu v ČR při tom není důvodem taxativně uvedeným v ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud se týká legalizace pobytu, pak žalovaný odkázal na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003. Ostatně již ze samotné podstaty azylového práva plyne, že institut azylu je výjimečný, neboť poskytnout ochranu lze pouze tomu, kdo ve státě, jehož občanství má, cítí skutečnou obavu z pronásledování, a to z důvodů v zákoně taxativně stanovených, což nebyl případ žalobce. Institut azylu nelze zneužívat k legalizaci pobytu. O účelovosti žádosti svědčí podle žalovaného skutečnost, že žalobce nepožádal o udělení azylu ihned po té, co sem v roce 2008 přicestoval, ale učinil tak až po té, kdy opakovaně neuspěl se žádostí v zahraničí. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobce na to do soudního spisu založil plnou moc, kterou udělil svému právnímu zástupci a v replice na vyjádření žalovaného na žalobě setrval. Žalobce uzavřel, že podle jeho názoru jsou v jeho případě splněny důvody pro udělení azylu, případně alespoň doplňkové ochrany.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti. Dne 27. 6. 2013 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Ve své žádosti uvedl, že je svobodný, bezdětný, národnosti kinh, buddhistického vyznání, má základní vzdělání a není a nikdy ani nebyl členem žádné politické strany. Ve vlasti pracoval jako truhlář, zde jako dělník. Z vlasti odletěl dne 1. 4. 2008 bez problémů. V ČR pobývá od uvedeného data. Žalobce si půjčil peníze na materiál na zakázku, ale výrobky pak nikdo nekoupil. Z vlasti tak vycestoval proto, aby si zde vydělal peníze na splacení dluhu. Věřitelé na něj naléhali, aby dluh uhradil. V roce 2012 odjel vlakem přes Německo a Dánsko do Švédska, kde požádal o azyl. Po třech dnech se vrátil do ČR. Dne 17. 2. 2013 vycestoval autem přes Německo do Dánska a znovu požádal o azyl. Následně byl předán do ČR na základě dublinského nařízení. Jako důvod své žádosti uvedl, že v ČR měl povolený pobyt a pracoval zde, aby splatil dluh. Kdyby se do země vrátil, neměl by peníze na splacení dluhu. Věřitelé mu vyhrožovali, že rodičům vezmou dům. Pokud by se vrátil, tak jej zabijí. Žalobce pracoval proto, aby dluh splatil. V roce 2011 v ČR kontaktoval zastupitelský úřad a získal bez problémů nový pas. Ve vlasti není a nebyl trestně stíhán. Jeho zdravotní stav je dobrý. Ve vlastnoručně psaných důvodech zopakoval, že odjel z Vietnamu kvůli dluhu, a že žádá o azyl, protože mu vyhrožovali zabitím.

Do protokolu o pohovoru dne 27. 6. 2013 výše uvedené potvrdil. Dodal, že ve Švédsku v roce 2012 žádal o azyl pod jinou identitou. Uvedl, že v ČR podnikal a půjčil si peníze, aby mohl investovat do obchodu. Společník jej podvedl, a proto situaci řešil odjezdem do Švédska, aby jej věřitel nenašel pod cizí identitou. Ze Švédska kontaktoval přátele, a ti mu slíbili půjčit peníze. V roce 2013 pak jej pozval kamarád na výlet, nevěděl, že pojedou do Dánska. Známy mu nabídl práci v Německu při stěhování skladu. Po 15 minutách však do skladu přijela policie a byl zadržen kvůli podezření z pěstování marihuany. Po čtyřech měsících byl obvinění zbaven, ale byl obviněn z toho, že pracoval bez povolení. Na radu advokáta to přiznal, spěchal si prodloužit platnost víza v ČR. Dánská policie věc řešila zdlouhavě, a proto se nestihl vrátit včas. Žalobce upřesnil, že v roce 2010 či 2011 se vrátil do Vietnamu. Při kontrole neměl žádné problémy. Jediné problémy měl s věřitelem. V ČR si vydělal nějaké peníze, také rodina prodala část pozemku, proto mohl splatit část dluhu. Věřiteli slíbil, že se do ČR vrátí, bude pracovat a zbytek dluhu zaplatí. Věřitel nejprve nesouhlasil, ale nakonec souhlasil a dal mu lhůtu jeden rok na splacení dluhu. Věřitel mu jinak vyhrožoval zabitím. Podle slov žalobce mu nebezpečí hrozí od třech osob, ale nic o nich neví. Věřitelé mu počítali vysoký úrok, proto se rozhodl ze země vycestovat, protože ve vlasti by si tolik peněz nevydělal. Policie by mu nepomohla, proto se na ni o pomoc neobrátil. Navíc by pro policii neměl ani žádný důkaz, protože věřitelé mu vyhrožovali pouze ústně. Žalobce potvrdil, že mimo uvedené neměl v zemi žádné problémy. Nebyl členem žádné strany a členství jeho otce v Komunistické straně Vietnamu nemělo na jeho život žádný vliv. V závěru pohovoru prohlásil, že ke své výpovědi nechce nic doplnit ani doložit, proti zápisu protokolu neměl žádné námitky, což svým podpisem potvrdil.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný žádost žalobce zamítl a v jeho odůvodnění uvedl, že důvodem žádosti je snaha zůstat v ČR, legalizovat si zde svůj pobyt, jakož i nechť vrátit se zpět do Vietnamu, kde by musel splácet svůj dluh, a kde mu hrozí nebezpečí ze strany věřitelů. Podle žalovaného neuvedl žalobce v průběhu řízení žádnou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení zákona o azylu. Pokud se žalobce obává nebezpečí ze strany věřitelů, pak tyto obavy nelze podřadit pod definici vážné újmy, jak je uvedena ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dodal, že aby mohla být konstatována skutečná hrozba vážné újmy ve smyslu zákona o azylu (a nalezen důvod pro udělení doplňkové ochrany), musela by být v souladu s ustanovením § 2 odst. 9 zákona o azylu původcem vážné újmy zásadně veřejná moc v zemi původu žalobce, což nebyl jeho případ. Původcem vážné újmy může být i soukromá osoba (např. věřitelé), ale pouze za předpokladu, že veřejná moc, kontrolující stát nebo podstatnou část území, není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, však je nutné, aby žalobce využil všech prostředků, které mu právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. To však žalobce neučinil. Žalobce se neobrátil na příslušné státní orgány a ani nepodložil své tvrzení žádnými důkazy, že by mu tyto státní orgány odmítly pomoc poskytnout nebo že by ji nebyly schopny poskytnout.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a to z níže uvedených důvodů.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Z výše uvedených výpovědí žalobce není pochyb, že jmenovaný v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily tomu, že by byl ve své vlasti pronásledován z některého z taxativně stanovených důvodů podle ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že by mu po návratu do vlasti hrozilo pronásledování ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu, pro něž lze cizinci udělit doplňkovou ochranu.

Jestliže argumentem žalobce je tvrzení, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou možného rizika hrozícímu žalobci od věřitelů, pak této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. Žalovaný se dle názoru soudu s argumentací žalobce dostatečně vypořádal a jeho rozhodnutí tak obстоjí. Soud v této souvislosti připomíná, že původcem pronásledování pro účely azylově relevantních důvodů musí být orgány daného státu (§ 2 odst. 9 zákona o azylu), riziko ze strany soukromých osob je relevantní pouze tehdy, pokud lze prokázat, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnou účinnou ochranu. Žalobce dle názoru soudu neuvedl žádné důvody, které by svědčily o tom, že státní orgány Vietnamu nejsou schopny nebo ochotny poskytnout mu účinnou ochranu v případě reálné hrozby ze strany věřitelů. Soud tak nepřisvědčil ani námitce žalobce zpochybňující užití ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu. Soud zároveň souhlasí se žalovaným, že v řízení nevyšly najevo žádné indicie, které by nasvědčovaly opodstatněnosti obavy žalobce, když z jeho výpovědi nevyplývalo, že by on sám, či jeho rodiče vůbec byli v zemi původu věřiteli vůbec kontaktováni, natož aby jim přímo hrozilo jakékoli nebezpečí z jejich výhrůžek. Případnou hrozbu zabavení domu jeho rodiny ve Vietnamu, kterou žalobce ve své výpovědi zmínil, pak je třeba pokládat (bude-li

provedena v souladu s vietnamskými zákony) pouze jako zcela logický následek jeho dluhu, přičemž jde o postup obvyklý všude ve světě. Z výpovědí žalobce ani ze správního spisu nebyly zjištěny žádné informace, které by nasvědčovaly tomu, že by v jeho případě měli věřitelé vymáhat svůj dluh nelegálními prostředky. Rovněž nebylo v řízení zjištěno nic, co by nasvědčovalo tomu, že v případě takové eventuality nejsou státní orgány Vietnamu schopny či ochotny zasáhnout. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána ryze účelově. Této okolnosti nasvědčuje fakt, že žalobce od příjezdu na území ČR v roce 2008 zjevně nepociťoval své problémy natolik palčivě, jak následně uváděl. Za této situace by o mezinárodní ochranu požádal dříve (bez ohledu na skutečnost, že v té době ještě měl povolený pobyt zde). Pokud důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla toliko snaha legalizovat si pobyt na území ČR, pak soud konstatuje, že institut azylu je zcela výjimečný, a že žalobce měl využít možnosti dané zákonem o pobytu cizinců, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, ve kterém soud konstatoval, že *„azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu a prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád jiné nástroje“*. Ani skutečnost, že následně (v letech 2012 a 2013) vycestoval do Švédska a Dánska, aby požádal o mezinárodní ochranu, nesvědčí o obavách žalobce z návratu do vlasti. Zde je nadevší pochybnost seznatelná snaha žalobce vylepšit si svou ekonomickou situaci. Ostatně obavy z jednání věřitelů zjevně skutečně nebyly natolik palčivé, neboť žalobce se i následně (při pobytu na území ČR) znovu zadlužil, jak sám připustil při objasnění svého odjezdu do Švédska pod cizí identitou.

K námitce žalobce, že správní orgán nesprávně vyložil důvod, proč požádal o mezinárodní ochranu, soud dodává, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vázne toliko na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Pokud tedy žadatel neunesl svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 1 Azs 3/2012 *„Správní orgán zcela jistě nemá a ani nemůže mít povinnost domýšlet důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné. Správní orgán totiž není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel ve správním řízení sám přdestřel. Z toho pak plyne, že žadatel nemůže úspěšně namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem ve správním řízení neuváděné (srov. rozsudky ze dne 26. 2. 2004, č.j. 5 Azs 50/2003-47, a ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 Azs 24/2003-42).“*]

Nadto azylové důvody dle § 12 písm. b) jsou taxativně vymezeny a nelze je rozšiřovat. Mezinárodní ochrana primárně slouží ochraně občanských a politických práv, nikoliv práv hospodářských, sociálních a kulturních. Viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 5 Azs 116/2004 *„Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická*

opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. “

Z výše uvedených důvodů proto krajský soud uzavírá, že námitky žalobce, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou zcela neopodstatněné, neboť žalobce neuváděl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za azylově relevantní.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Léblová